

Bistand fra hans eget Parti, idet det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) var en forbitret Modstander af det ærede Medlems Tanke om Landstingets Uopløselighed. Og saa endte det med Kompromisset, hvorefter Landstinget kun kan opløses i visse Tilfælde. Det, som er Kærnen i den nuværende Konflikt, det er ikke noget af det, som de Konservative har faaet ind i Grundloven. Nej, det er det ærede Medlem for Ringkøbings Fortjeneste. Det bruger han nu med fuld Kendskab til, hvad denne Sag betyder, og saa synes jeg, at det ærede Medlem ikke skal være misfornøjet med, at jeg sagde, at han foretager noget længe planlagt. I, hvad det ærede Medlem foretager sig, plejer der at være Plan og Karakter og Fasthed, undertiden ogsaa Brutalitet — ja, man kan kalde det, hvad man vil —, men det ærede Medlem svømmer ikke paa Stemninger eller farer fra den ene Side til den anden, som saa mange andre Politikere af hans nærmeste Kreds. Nej, det ærede Medlem ved, hvad det er for en Bestemmelse, han fik sat ind, og hvorfor den skulde ind. Og nu er der altsaa en gunstig Lejlighed til at vise for hele Folket, hvad denne Bestemmelse kan bruges til, og det vil vise sig den Dag, da Landstinget forkaster Statslaanet, nægter de Midler til Statshusholdningens Førelse, som Folketinget har bevilget, og man ikke er i Stand til at besvare dette med en Opløsning af Landstinget. Saa vil Folket se, hvorfor Bestemmelsen blev sat ind, at det var for at skabe et Sted, hvorfra det ærede Medlem kunde føre sin Politik, naar han ikke længere kunde faa Tilhold i Folketinget. Derfor er det, som det ærede Medlem nu har gjort, det, at han er vandret ud af Folketinget, selv om han legemlig sidder her, for ovre fra Landstinget at føre sit Angreb paa al den Politik, han hele sit Liv igennem har kæmpet for at føre frem.

Vilhelm Rasmussen: Den ærede Ordfører for det konservative Parti talte to Gange om Panik. Den højterede Indenrigsminister har allerede gjort opmærksom paa, at det dog vilde være mærkværdigt, om det alene var det radikale Ministerium, der den 7. August 1914 havde Hovedet koldt. Dertil vil jeg føje, at det ifølge Sagens Natur er udelukket, at det radikale Venstre og Socialdemokratiet kan have handlet i Panik denne 7. August, idet de to Partier jo var Regeringspartierne og ønskede den Magt lagt i Regeringens Haand, som Regeringen fik den 7. August og den Dag idag har. Der er saaledes ikke andre Muligheder til-

bage, end at Panikstemningen kan have grebet enten de 7 Konservative, som den Gang sad i Folketinget som Repræsentanter for det konservative Parti, eller muligvis Venstre, eller eventuelt begge Parter. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Ordfører for det konservative Parti: Sigter det ærede Medlem sine egne Partifæller for at have handlet i Panik, eller sigter han sine Forbundsfæller i Øjeblikket derfor eller muligvis begge Parter?

J. C. Christensen: Jeg skal søge at fatte mig kort af Hensyn til Tiden. Jeg tror ogsaa at kunne gøre det, fordi Sagen jo ligger ganske klar for begge Parter. Sagen er nemlig slet ikke den, at vi fra vor Side løber Storm mod Ministeriet, men simpelt hen den, at Ministeriet søger at opretholde en Myndighed, som ifølge den Forudsætning, hvorunder den blev givet, for længst af Ministeriet burde have været tilbudt til Ophævelse, og som man ikke vil indlade sig paa at tidsbegrænse. Der er i Virkeligheden intet i Vejen for Statslaanet i det Øjeblik, Ministeriet siger: Vi vil foreslaa en Lov, som tidsbegrænser Loven af 7. August 1914 og indeholder Bestemmelser om, hvad der skal gøres ved de Foranstaltninger, der hidtil er trufne, og hvad der i Fremtiden skal ske. Men det vil Ministeriet ikke. Alt det andet, som Finansministeren sagde, al den øvrige Tale gaar kun ud paa at tilsløre netop den Omstændighed. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at alle Ministrenes Taler sigter paa at lægge en Situation til Rette, hvor de paa en Maade politisk kan myrde sig selv. De maa have faaet en Livslede, som de ikke tidligere har haft. De finder, at Situationen nu ikke er saa morsom mere, som det hedder i Visen, og ud fra den Betragtning af Livet mener de, at her er en Lejlighed, hvor de passende kan gøre en Ende paa det hele. Og saa siger de, at det i Virkeligheden er os, der fornægter Folketingsparlamentarismen. Det er jo kun en tom Paastand. Efter at vi har faaet den Forfatning, som vi har, hvilende paa den almindelige Valgret, er en Appel til det andet Ting fra Folketingets Mindretal eller fra dets Flertal ikke nogen Fornægtelse af Parlamentarismen, kan aldrig være det, og hvis Ministeriet finder, at Landstinget udøver sin Virksomhed paa en Maade, som Ministeriet ikke er tilfreds med, saa staar det i Ministeriets Magt at appellere ved Valg til Folketingets Vælgere (Afbrydelse). Ja, det ler de Herrer af, for det ønsker de ikke. En Appel til Folketingets Vælgere, som giver Ministeriet Med-